

Arrest

nr. 100 366 van 2 april 2013
in de zaken RvV X, X, X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats:

X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaten H. BEERLANDT en M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en respectievelijk geboren te zijn op 1 januari 1957 en 1 januari 1957 en in 1991 en 1992.

De verzoekende partijen dienen op 29 mei 2008 en 25 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 september 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Elk van de verzoekende partijen dient tegen deze beslissing een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder de rolnummers X, X, X en X.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van bijlagen 13. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de redengeving telkens luidt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen op 28.04.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).”

2. Over de rechtspleging

Elk van de verzoekende partijen diende op 21 december 2012 een afzonderlijk, doch qua middelen identiek, verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring in tegen de beslissingen van 25 september 2012 waarbij aan elk van hen een bevel om het grondgebied te verlaten, met dezelfde juridische en feitelijke grondslag, werd uitgereikt. Daar de verzoekende partijen samen een gezin vormen en zij identieke middelen aanvoeren, acht de Raad het passend de vier zaken samen te voegen.

3. Over de ontvankelijkheid

In elk van de nota's met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op, daar de bestreden beslissingen gegrond zijn op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, hetgeen met zich meebrengt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij de toepassing ervan. De vernietiging van de bestreden beslissingen zou de verzoekende partijen derhalve geen enkel nut opleveren nu de gemachtigde niets anders kan doen dan een nieuw bevel afleveren.

Bovendien wijst de verwerende partij erop dat de bestreden beslissingen herhaalde bevelen betreffen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vorderingen volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en er niet in slagen bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben, nu zij niet werden erkend als vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kregen toegekend als gevolg van de arresten van de Raad, hetgeen door de verzoekende partijen niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Ter terechtzitting gewezen op de door verwerende partij opgeworpen excepties, stellen verzoekende partijen enkel te verwijzen naar hun verzoekschriften.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen merkt de verwerende partij op in haar nota's met opmerkingen dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Uit hun middelen blijkt dat de verzoekende partijen de schending van artikel 3 EVRM aanvoeren. Samengevat stellen zij dat zij vrezen te worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Zij verduidelijken dat zij tot een beperkte groep Hindoes behoren die te lijden hebben onder het regime van de Taliban, dat hun gezin bedreigd wordt en dat de oudste zoon ontvoerd werd, waarop het gezin naar België vluchtte. Zij schetsen de situatie in het land van herkomst, meer bepaald in de provincie Logar vanwaar zij afkomstig zijn, aan de hand van citaten uit verschillende documenten, namelijk het schrijven van de heer R.S. van 24 september 2012, het schrijven van de heer G.B. van 27 juni 2012, het schrijven van de heer S.H.O.M. van februari 2012, een artikel uit de krant de Guardian van 3 juli 2012, een artikel uit de Global Post van 26 november 2012 en andere stukken *“zoals neergelegd in de procedure ten gronde.”* Uit deze informatie blijkt volgens hen de onderdrukking van de Afghaanse hindoe/sikh-minderheid in Afghanistan, waartoe zij behoren.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005,

Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partijen houden in hun verzoekschrift louter voor dat de groep van hindoes waartoe zij behoren wordt onderdrukt in Afghanistan. Onder meer zijn de hindoes een religieuze minderheid onderhevig aan schendingen van de mensenrechten, is er vandalisme en werd een tempel verwoest, zijn vrouwen het slachtoffer van verkrachtingen, worden zij gedwongen hun religie te wijzigen, worden hun kinderen van school gestuurd, worden hindoes mishandeld en gediscrimineerd en werd hen het crematorium te Kabul ontnomen. Voorts stellen zij dat hun gezin bedreigd wordt door de taliban. Zij laten echter na aan te tonen met een begin van bewijs dat zij concreet gevaar lopen op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM en tonen evenmin aan dat zij zelf tot een onderdrukte groep behoren. Bovendien stelt de Raad vast dat zij deze elementen reeds hebben aangebracht in het kader van de asielaanvragen van de eerste en tweede verzoekende partij van 28 juni 2007, en dat deze elementen werden afgewezen nu de commissaris-generaal bij beslissingen van 16 januari 2008 weigerde hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, hetgeen door de Raad bevestigd werd bij de arresten nrs. 10 442 en 10 443 van 24 april 2008. Aldus brengen zij geen nieuwe elementen aan.

In casu brengen de verzoekende partijen geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij maken een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

De betogen van de verzoekende partijen doen aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk. De grieven van de verzoekende partijen in hun verzoekschriften waarin zij hun belang uiteenzetten, doen evenmin afbreuk aan het hoger gestelde.

Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij een belang hebben bij de ingediende beroepen om reden dat niet aangetoond wordt dat de vernietiging van de bestreden beslissingen hen een voordeel kan opleveren.

De beroepen tot nietigverklaring zijn niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

De beroepen tot nietigverklaring zijn onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessoria van de nietigverklaring, worden derhalve samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de excepties van onontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 115 842, 115 860, 115 884 en 115 894 worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN